

SZÉKELYFÖLD

Politikai, közgazdasági, társadalmi és szépirodalmi hirlap.

Megjelenik hetenkint kétszer: csütörtökön és vasárnap.
Előfizetési árak: Egész évre 10 korona, félévre 5 korona, negyedévre 2 korona 50 fillér. Egyes szám ára 10 fillér.
Községek, tanítók, iparosok és egyesületek, melyek egyenként, ha előfizetnek, 8 koronáért kapják a lapot.

Felelős szerkesztő: Dobay János.
Kiadó-tulajdonos: Ifj. Jancsó Mózes.

A lap szellemi részét illető közlemények, a szerkesztőséghez (Dobay János Kézdi-Vásárhelytől) intézendők.
Kiadóhivatal K.-Vásárhely az ifj. Jancsó Mózes könyvnyomdájában, hová a hirdetések és előfizetési pénzek küldendők.

A kilencszáz év ünnepe.

Gyönyörű ünnep az, melyet ülnék mostanában, nem szabad se politikával, se felekezeti türelmetlenséggel megrontani! Üljük ünnepét annak, hogy Magyarország felvette a népek hitét sezzel megalapította örök időkre hivatott ekzisztenciáját. Kapunk egy koronát, amely szent és ragyogása immár kilencszáz esztendőn keresztül sugározza be ezt a hazát és sugározni fog mindaddig, míg a hit, mely e koronát csodás erővel ruházta fel, élni fog az emberek szívében, akik a Duna-Tisza táján laknak. S mert örök időknél van szánva ez a hit, örök időknél át fog sugározni a mi koronánk, melyet Budán őriznek.

Kilencz hosszú század mult el azóta, hogy Magyarország keresztény ország. És hogy azóta megmaradt országnak, hogy szerte nem züllött a népek irtóztató dula-kodásaiban, hogy el nem tűnt az elvek, eszmék és tanok küzdelmeiben, abban a legnagyobb dicsőség hazánk keresztény jellegét illeti. Voltak dicső királyaink, vitéz hadvezéreink, lángeszű diplomatáink, de legerősebb támasza ennek a hazának megis az, hogy Mária országa volt Máriáé Krisztus anyjáié.

Szentnek mondjuk Istvánt, az elsőt, a pogány Vajk fiát. Szentnek mondjuk azért, mert az ő műve, hogy kereszténynyé lett Árpád nemzetsége és mindazok, akik e hazában éltek. És ő kapta a koronát, melyet fejére tévén, király lett. A keresztény

mivoltáért kapta István a koronát. Nemcsak királyi jelvény ez a korona, hanem keresztényi ereke is, mert mint apostol tette elsőnek a fejére. Ezért szent a korona, ezért lett szentté István és ezért apostoli a magyar király.

Vannak nagyobb hatalmat, régebbi multat, pompázóbb gazdaságot képviselő koronák Európában, de szebb és megrázóbb hagyományok nem fűződnek más koronához ezen a földön. Mert a mi koronánk és a mi kereszténységünk egy időben, egy forrásból fakadtak.

Kilencz százados multját ünnepli most az egyház, melynek révén apostoli királyhoz és szent koronához jutott Magyarország, s amelynek századokon keresztül a legmunkásabb szerep jutott hazánk történetének megcsinálásában. Az egyház derekasan teljesítette kötelességét mindenkor úgy a templomban, mint azonkívül. Tanítói, oktatói a békében, vezérei és hősei a háborúban, politikusai és diplomatái a külfölddel való érintkezésben és lelki pásztoraik voltak a magyar népnek a papok. Abban az időben, amikor erőteljes és értelmes világi társadalom még nem tudott kifejlődni a magyar nemzet testéből, ők pótolták a vezetésre hivatott elemet, mely nélkül nép el nem lehet. Skésőbb, mikor az egyház világi szerepét részben vagy egészben átvette a világi társadalom, az egyház mindenkor hazafias, hű és áldozatkész főintézménye maradt az országnak.

Tisztelet és dicsőség adassék a jubili-

láló egyháznak, az ő ünnepe az egész magyar nép ünnepe, mert egyik leghatalmasabb államfőntartó energiája volt Magyarországnak.

Ne vegyüljön diszharmonia ebbe az ünnepbe! Azok, akik ezt az ünnepet rendezik, ne befolyásoltassák magukat olyan szempontok által, melyek a jubileumot a napi politika tendenciáinak szolgálatában állónak szeretnék feltüntetni. Ha egyházi ünnepnek deklarálták a jubileumot, legyen az tisztán egyházi jellegű, s ne legyen abban a valaki vagy valami ellen való demonstrációnak még az árnyalata sem. Szent István nem azért alapította a kereszténységet, hogy pártok és muló czélok szolgálatára használják fel. A kereszténység az egész nemzeté és az egyház az egyházé.

A keresztény hivek minél tömegesebben és minél áhitatosabban menjenek el a templomokba, ahol az egyház ünnepét üli. Profán czél és profán indulat legyen távol mindazoktól, akik a kilencszáz esztendő mult jubileumát rendezik és megülik.

Ritka és gyönyörű alkalom ez, csak száz év mulva fog megisméltődni. Az egyház férfiai ezt az alkalmat a szeretet vallásának tanai szerint használják fel, mert csakis ez a helyes mód arra, hogy az ünnep jelentőségének megtisztult tudatával birjon a nép, melyet mint minden időben, most is vezetni kell. Csak így érhető el, hogy az ünnep maradandó emléket fog

TÁRGZA.

Egy jellem.

Szabó Géza barátunkkal történt meg az az eset, hogy tanárja elbuktatta az utolsó szigorlaton, mert nem akarta nőül venni a lányát. Szabó ugyanis lakásadónéja leányát szeretete állhatatosan és hűen és ép csak ezt a szigorlatot várta, hogy mint kész ember, feleségül vegye a kis Tordai Ellát.

Most újra szigorlat előtt állott Szabó Géza. Egy cseppet sem tudott többet, mint a mult alkalommal és mégis jól tudott mindent. De azért most még kevésbé volt reménye, hogy keresztül megy a szigorlaton.

Igen, ha elvenné a tanár ur leányát, ha legalább erre vonatkozólag ígéretet tenne!

De hát nem veheti el, mert először nem szereti Valéria öngyságát, másodszor Ellácskát meg szereti.

Hát akkor tegyen ígéretet. Ez meg alávaló dolog, mert ígéretet becsületes ember csak akkor tesz, ha azt be is tudja váltani. Ő pedig nem tudná feleségül venni Valéria öngyságát, még ha aranyból volna sem. Akár csak a multkor szigorlaton, ugyanazok az urak és már ott sőtált izgatottan a tanár ur. Mikor meglátja, megint csak oda megy hozzá és vésztjóslóan kérdi:

Hát újra szigorlatozni jött?

Nagyságos ur eljöttem és egy nagyot nyel a becsületes fíu, de istenemre mondom, ha most is eltalálnék bukni, meg leszek én ezután szigorlat nélkül is.

Fenyegetés akar ez lenni, barátom?

Semmi esetre tanár ur.

A profesor egyszer kétszer végig sétál a folyóson, körül tekint, nem-e hallja, nem-e látja valaki, azután odalép a fíuhoz. És míg hátat fordít a lépéseinek nem veszi észre, hogy leánya ép akkor ért a folyósóra.

Hát hallja Szabó, jókossabban gondolkodik-e már, mint ezelőtt.

Szabó Géza nem felet.

A tanár türelmetlen lett:

Igen, szeretném tudni, hogy megjött-e már az esze, amennyiben atyját még a vidékről ismerem ő is boldoggá lenne, ha maga egy szerencsés lépést tenne meg azáltal, hogy a családomba lépne.

Ott a lépcsőnél, a folyosó végén felszisszent egy lány: jaj, apám vásárra visz itt engem!

És a derék jellemes leány el szeretne volna takarni égő arcát.

Tanár ur, feleli egyszerűen a fíu, ezt a szerencsés lépést nem tudnám megtenni, mert, mert. . .

Itt elhallgatott és magában hozzá tette:

Mert megszakadna a szívem!

A tanár ur felfortyant:

Tudom, miért. Mert még mindig abba a lányba van

gabalyodva. Látom, hogy magával én már semmire sem megyek, jól van, ám maga sem megy velem semmire. A fíu elhagyta türelme: Ezt helyes volt tudni tanár ur, akkor be sem megyek a terembe.

És sarkon fordult, otthagyta a tanárt, mielőtt ez felelhetett volna. Sarkon fordult, egy-két lépést tett előre, felpillantott és tanárja leányával találta magát szemben. És Géza rögtön észrevette, hogy a leány könnyezik, mert mindent hallott.

Udvariasan köszönt és tovább akart menni, de a leány megállította: - Maradjon, Szabó ur, az én saját érdekemben kérem, hogy maradjon. Sűrűn jött aytámnak, mely fivére rosszullétét jelenti és én siettem magam elhozni neki, nem sejtve, hogy őnt itt találom és nem sejtve, hogy egy ily jelenetnek leszek tanúja. Szabó ur, én becsülöm őnt és becsülöm atyámat. Az én személyétől tehát elvárom hogy nem áll utjába szerencséjének, nem követ el bünt és bemegy abba a terembe, hol a szigorlat fog lefolyni és atyámtól pedig azt várom el, hogy ő akként fogja őnt átengedni e szigorlaton, vagy át nem engedni, a mint őn azt megérdemli, vagy meg nem érdemli.

Szégyenlem, nagysád, hogy tanúja volt e jelenetnek és fáj nekem, hogy így lekötözöttjének kell lennem, de igaza van. . . Szólt Szabó Géza és bement a terembe.

A tanár ur csak azután ment be; előbb leányával beszélt. . .

Szabó Géza fényesen letette a szigorlatot,

magának véni az elmékben ésszivekben. A hazaszeretet és vallásosság remek harmóniájának megnyilvánulása legyen ez a jubileum.

Ugyis nagy szükség van erre a harmóniára a mai világban, mikor veszedelmesen csökkenőben van úgy a vallásosság, mint a hazaszeretet érzésének ereje. A magyar kereszténység tiszta és impozáns ünnepe, hatásos orvossága lenne a közönytől áhitatott lelkeknek, ujszárnyakat adna azoknak az eszméknek, melyekből e nép kilenczszáz esztendőn keresztül az erkölcsi erejét merítette.

Politikai sarkpontok.

II.

(D. s. k.) Óriási tévedés volna, mint előző fejtegetéseink rendjén érintve volt a nemzetiségi kérdést, a maga igazi valóságában, s nem felfújt alakban, a magyar politika sarkpontjait nem tekinteni, de az is bizonyos, hogy a magyar nemzeti állam kompolidult voltát tekintve pro és kontra még nagyobb tévedés volna tulságos fontosságot tulajdonítani napjainkban annak a kérdésnek.

Ezért nem volt igaza egy kormányparti, bár román nemzetiségű képviselőnek, a ki legutóbb tartott beszámoló beszédjében azt a föltűnő hitvallást koczkaztatta meg, hogy nemzetiségű kérdés egyáltalán nincs. Bizony van, de nem akkora mértékben, mint az hogy fölfujtatott, s a képviselő ur állításából csak azt a konzekvenziót lehet levonni, mint legilletékesebb helyről jövő manifestációt, hogy a terrorizmus a nemzetiségi kérdésben, s ekként a fogvicsorgató agitációt elítéli ő is, mint minden jó érzelmű idegenajku honpolgár....

Igyekezünk lehetőségig abban a soronban röviden jellemezni a magyar álladalmi politika sarkpontjait, a minőben az eszményzés eszmei tartalmából a realitás kibontakozik. Mert tény ugyan, hogy a gyakorlati politikának irányelvei, vezéreszmék szerint kell érvényesülni, de az is bizonyos, hogy az eszméknek, elveknek a gyakorlatba való átvitele, a közhaszon javára való fruktifikálása teszi leginkább próbára a kormányzatot.

Bár szinte banalitásnak lássék, de ismételve kénytelenek vagyunk konstatálni, hogy a politikai élet eszményi tartalma csupán oly országban érvényesülhet kellő képpen, a mely szellemileg s főként anyagi erőben a kellő talajjal rendelkezik az irányzatok befogadására s főképpen életerőssé növelésére.

a többi urak esodálták, hogy milyen zavart ma a tanár ur, alig tud kérdéseket feltenni és nem is figyel a feleletre.

A szigorlatnak vége volt s Szabó Géza haza felé vette útját. Mikor megbukott volt a szigorlaton, akkor sem volt úgy lesujtva, mint most. Szégyelte e fiu nagyon, hogy annak a nőnek köszönheti utolsó szigorlatát, ki tőle semmit sem remélhet és úgy érezte magát, mint a ki valamit erőszakkal, érdemletlenül zsarolt ki magának. Még lassabban kedvetlenebbül ment fel a lépcsőkhöz, mint mikor elbukott. Mikor benyitott szemben találta magát Tordai Ellával, az láva a fiu feldult arcát, megrémülten kapott levegő után és egyszerre elterült a padozaton.

Géza utánna kapott, felemelte, a diványhoz vitte és úgy élesztgette. Nem sokára felnyitotta szemét a leány és kétségbeesetten kezdett zokogni:

Ugye ismét elbukatták?

Nem, nem édes Ellám, ugye mondtam a multkor, hogy vannak rossz emberek is, de jó az Isten. És mert j az Isten, mondom most, hát vannak áldott jó leányok is. Keresztül engedtek a szigorlaton.

Ella kitárta karját és Géza szótlánul ölelte magához a leányt, kitől már nem szakithatta el senki soha.

Saruvári.

És itt érkezünk el ahhoz a ponthoz, mely az igazi magyar nemzeti politika legfőbb sarkkövét kell hogy képezze: közvagyonosodáshoz.

Király és alkotmányhűség, szabadelvűség, faji és nemzeti önérték, mindmennyi megszentelt hagyományai a magyarnépnek s a hagyományokat a legnagyobb megpróbáltatások között szentül meg is őriztük, ámde a világversenyben közvagyonosodási szempontból nagyon elmaradtunk az utóbbi évtizedekig.

Harcászati szempontból örökké a művelt Európa védbástyája mögött Európának volt ideje előre haladni, míg nekünk erőnk, időnk s valljuk be, hajlandóságunk is nagyon kevés.

Az alkotmányos élet újra ébredésével megindult ezen a téren is a majdnem emberfölötti munka, mely kivált eleinte, midőn még az eszmei tartalomban ezernyi-ezer hégagot kelle betölteni, minden lázas tevékenységnek elő lelkiismereteként az elhamarkodottságot is magán viselte, s tulbecsülvén anyagi erőnket alkotunk máig is végrehajthatlan törvényeket s belesodortuk a nemzetet a legsúlyosabb anyagi válságokba, a melyekből csak erős akarral párosult hazafias önfeláldozás vezette ki kártartó, öntudatos politikával.

Mihelyt az egyensúly annyira helyreállott az államháztartásban, hogy kellő óvatossági s körültekintés mellett azt a további rázkódtatásoktól féltetni nem lehetett, az alkotmányhűség, szabadelvűség, faji önérték föllélegzelve foglalták el jobbaink elméjében az őket megillető helyet s termékenyíték meg a közéletet maradandó alkotásokkal.

Ez alkotások örökéletét, sőt tovább fejlesztését azonban egyedül az anyagiakban való megszilárdulás biztosítja. Ma már túlhaladott az az álláspont, mely országunkat pusztán és kizárólag nyerstermelőnek állítja. A népek versenyében, sőt versengésében a tejjel-mézzel folyó kanaának létjogosultsága már lejárt, s a hol nincs meg a hozzá járuló ipari fejlettség, ott a bukás biztos.

Ujabbkori kormányzónk s különösen a mostani ezen a téren fejtik ki legnagyobb tevékenységüket, jól felismervén föladataikat. Egyelőre hát, bármily nagy fontosságuk legyenek a reformok a beligazgatás terén, hadd szunnyadjanak annak az erő kifejtésnek javára, melyből a közvagyonosodás első fái sarjadnak, hogy azok üditő árnyékában majdan dusan nőjön az ok magva is.

Különösen óvatosságra int, s nagy látókörű tevékenységre sarkent ezen a téren az a mindinkább fenyegető válság, mely a monarchia másik feléből füstölög felénk. Az esetleges megpróbáltatásoknak itt sem szabad bennünket készületlenül találni, mivel a magyar politika kizökken sarkpontjaiból.

1000—1900.

(y—e.) A dicsőség napsugaraiból, a harcok babéraiból, a szenvedések tüveiből és a hűséges munka kalászaiból van megfonva a magyar hazafiságnak ünnepi koszorúja, melyet letesz holnap e nemzet a dicső első magyar király kilenczszázados ünnepén, a haza oltárára, hálaadással szívében köszönvén meg a magyarok Istenének, hogy kilenczszáz év előtt a kereszténység világnemesítő igéi előtt megnyitotta dicső eleink szívét, hogy áldó jobbával keresztülvezette e maroknyi népet a hosszú századok dúló viszontagságain.

Hazafias magyar szívünk egy dobbanásban ünnepli a történeti évfordulót, az első magyar királyban a szent apostolt és bölcs országalapítót, kinek dicső emlékezeté büszkesége vala minden időben nemzetünknek, a kihez annyiszor felsírt lelünk a zivatarok rémes éjszakájában, kinek oltalmában reménykedve vívták meg dicső eleink a nemzeti élet és munka nagy harczeit.

A kereszténység felvétele életkérdése volt a honalapításnak és a korona, melyet égi sugallatból Istvánnak, az apostolnak, a pápa küldött, szent záloga volt a biztos jövőnek. A kereszténység nagy népcsaláda beolvadt a civilizációban, munkás kedvvel haladó intézményeiben, nemzeti alapokra helyzetetett Magyarország a bölcs király idejében, megszilárdult geográfiai határai között és a keresztény hit áldásos uralma alatt büszkén nézett szembe a kelet felől tornyosuló néparadatok viharfellegével, a keresztény vallásban birta a talizánt, mely megtörte az ostrom erejét.

Kilencz hosszú század mult el azóta, hogy Magyarország keresztény ország. És hogy azóta megmaradt országnak, hogy szerte nem züllött a népek irtóztató dulakodásaiban, hogy el nem tűnt az elvek, eszmék és tanok küzdelmeiben, abban a legnagyobb érdem és dicsőség hazánk keresztény jellegét illeti. Voltak dicső királyaink, vitéz hadvezérek, lángeszű diplomatáink, de legerősebb támasza ennek a hazának mégis a keresztény hitben felolvadt és megacélosodott nemzeti érzés vala és a magyarok Nagyszónyának pártfogoló kegyelme, a mibe a dicső első szent király a hazát és nemzetet haldokló ajakkal beajánlta.

Szent István világtörténelmi nagy alak. Tettei a szó teljes értelmében lángeszű államférfiut hirdetnek benne. A honszerető Árpád alatt Európa szívében letelepült magyar nemzetnek ezoróves történelmében nincsen nálánál nevezetesebb alak. sem vallási, sem művelődési, sem nemzeti szempontból. Ő nélkül magyar nemzetünk ma csak a történelem sárgult lapjain léteznék, mert a történelem bölcselétének kétségtelen tanítása az, hogy Európa egyesült védő és bosszufegyverének „a megfogyott, egységében, fegyelmében meglazult magyar nemzet szintugy nem állhatott volna ellen, mint nem a kunok és avarok, kik épen azért buktak vala meg, mert azonosodni nem akartak Európával.” (Horváth M. A kereszténység megalapításának története Magyarországon. 45.) Isten után szent István első királyunknak köszönhetjük 900-dos jubileumunkat. Nagyon természetes tehát nemcsak az, hogy szent István első királyunk megtartandó ünnepét már szent László királyunk törvénykönyvében ott találjuk, hanem oly hálás volt a magyar nemzet kegyelme szent István király iránt, hogy az aranybulla első cikkelye az ő ünnepének megtartásáról külön is intézkedik. A magyar törvényhozás pedig 1891-ben XIII. t. cz. 1-nak erejénél fogva „nemzeti ünnepé” nyilvánította augusztus huszadikát.

De midőn ünnepli őt az egész magyar nemzet, ünnepli benne a magyar királyság 900 dos multját, melyet ma azon drága ereklje képvisel, mit ő tett először fejére, a magyar szent korona. Vannak nagyobb hatalmak, régibb multat, pompázóbb gazdaságot képviselő koronák Európában, de szebb, tisztább hagyományok egyhez sem fűződnek a mienknél. Ez a szent korona, mely kilenczszáz év óta disziti a felkent magyar királyok halántékát, nemcsak drága kincse lett a mi népünknek, hanem szent védőpaizsa is, melynek jelentősége egy a magyar állameszmével. A mi szent koronánk nem csupán ékszer és jelvény, nemcsak hűség és disze annak, a ki viseli, hanem valóságos hatalom, valóságos tekintély; a mi szent koronánk nem csupán egy régi történeti ereklje, hanem valóságos élő fogalma, ura, fejedelme, birtoklója az egész magyar nemzetnek és a magyar földnek. Azért is minden magyar, minden lakója ennek az országnak, ha nem is a mi nyelvünket beszéli, vagy, ha más oltáron áldoz Istenének, tagja a szent koronának és mint ilyen hódolattal, a legmélyebb tisztelettel hajlik meg e szent korona és annak királylyá felkent viselője előtt.

A szent korona mellett még egy másik drága kincse is van a mi népünknek, egy szent ereklje, a mely előtt ugyanolyan szeretettel és tisztelettel hajtunk fejet mindnyájan, kik o hazának lakosai vagyunk. Ez a szent kéz, mely eszköze, végrehajtója volt mindannak, a miről fentebb megemlékeztünk, Szent István királynak dicsőséges szent jobbjá, mely, bár az élet már több mint kilenczszázados év előtt elköltözött belőle, nem vált porrá és hamuvá, hanem csodásan megmaradt hosszú századokon át, hogy tiszteletünk tárgya és védelmezőnk legyen minden bajainkban. Ez a szent kéz emelte magasba a Sylvester pápa által küldött koronát, midőn azta szent király ezelőtt kilenczszáz évvel augusztus 15-én felkent homlokára helyezte.

De tisztelet és dicsőség adassék ma a jubiláló egyháznak is, mely egyik leghatalmasabb államfenntartó energiája volt Magyarországnak. Azonban az ő ünnepe legyen az egész magyar nép ünnepe s ne vegyüljön diszharmonia senki részéről ezen ünnepelésbe. A napi politika tendenciái szorulanak most háttérbe, együtt ünnepeljen ma minden magyar! Ritka és gyönyörű alkalom ez a mostani a közös ünnepelésre, mely csak száz év mulva fog majd ismétlődni, tehát megtisztult tudattal ünnepeljen ma mindenki politikai vallási és nemzetiségi különbség

nélkül. A hazaszeretet és vallásosság remek harmóniájának legyen megnyilvánulása ez a jubileum és záloga a magyar együttérzésnek. Nagy szüksége van erre ma e szegény hazának, midőn veszedelmesen esőkönöben van úgy a vallásosság, mint a hazaszeretet érzésének létfentartó ereje. A magyar kereszténység tiszta és impozáns ünnepe legyen hatalmas orvossága a közönytől menekvő lelkeknek és adjon új szárnyakat azoknak az eszméknek, melyekből a magyar nép kilenczszáz esztendőn keresztül az erkölcsi erejét merítette.

Hazafias szívéből fakadt apostoli szózatot intéz a magyar kereszténység és királyság jubileumára papjaihoz és híveihez Erdély apostolilelkű főpásztora: gróf Mailáth Gusztáv Károly püspök ur Ó Múltósága, melyet egész terjedelmében adunk:

Tisztelendő Testvérek és Krisztusban kedvelt Híveink!

Ez idei I. számú körlevelemben felhívtam figyelmeteket a jelen esztendő fontosságára, a melyreánk úgyis mint keresztény katolikusokra, úgyis mint magyarokra egyaránt emlékezetes. Több ízben jeleztem a legalkalmasabb módokat és eszközöket, a melyekkel ez évet magunkra és híveinkre áldassá tethetjük. Az országos ünnepek, amelyek e napokban lefolynak, — Esztergomban, — a hol sz. Istvánnal együtt a magyar nemzet is kereszténynyé lett, — Budapesten, — a hol a sz. Jobb körül csoportosulva hálás szívvél áldani akarjuk a sz. királyt, a ki hazánknak alkotmányt, az Egyháznak bőséges javakat adott, hogy ez hivatásának eredményével megfelelhessen: — mind e hálaünneplések újra alkalmat szolgáltatnak, hogy Veletek Tisztelendő Testvérek néhány gondolatomat közöljem.

A kiket a történelemből nem csupán az egymásra következő évszámok, nevek és események sokasága érdekel, hanem tanulékony lelekkel belehatolnak a történelmi fejlődések okainak vizsgálatába a kik nem hunyóak szemet a nekik nem tetsző okulások előtt, hanem az igazság szeretetével megérteni kívánják a történelem tanúságait: történetírók tudósok és állam-férjak készséggel vallják, mindenek tanúságára hirdetik, hogy a 900 éves alkotmányos királyság és keresztény hit által lett hazánk története áldásosabb és nemesebb, lett jótékonyabb és tartósabb, lett értékezebb és termékenyebb.

De a legtöbb történetíró, bár ez hiányos munka, a kereszténységnek inkább csupán mint politikai tényezőnek eredményeit mőltatja. A mi feladatunk, Tisztelendő Testvéreim, az evangéliumot népünk szívében tenni eredményessé és így folyni be magának a történelemnek helyes irányulására. Mert Jézus Krisztus szavai szerint a szív lévén a tettek kutatója, a kormányzó és a népek szíve és lelke az, a melyből a nemzetek története származik: „az idők és időszakokat pedig az emberek fölött Isten változtatja.”¹⁾

Ezt kell mivelnünk és 900-ados jubileumunk alkalmából elő emlékezetül megtartanunk, hogy a kereszténység hazánk történetében mélyebben ható tényező, nem merő politika, nem hatalmi alakulás, hanem a történelem fájának gyökereiből fölhatoló életérő.

Miként a tenger árja és apálya a nap és hold együtthatásából keletkezik, úgy dagadozott vagy fogyatkozott meg nemes eredményekben nemzetünk története a szerint, a mint királyának, nagyjainak és népének lelke keresztény erőből duzzadt, vagy vétkeknek engedett: a szerint, a mint „irgalmasságot esdekelt a mindenek Atyjától”, vagy a mint kezének sujtó erejét érdemelte.

Mi szántogatta pedig, mi lágyította, mi öntögette eleink szívé a nemes gondolkodás és jellem magasztos műveire, ha nem ugyanazon evangélium, a melyet honunk atyja, István király „minden állott tetteiben szeme előtt tartott és lelkének hű szemével figyelve olvasott.”²⁾

Mi indította irántunk kedvező intézkedésekre Istent, ha nem az, hogy legjobbaink nem szüntek meg hazánkat „sok könyhullatás között porba hajolva szent Főlségének ajánlani.”³⁾ — A katolikus keresztény hit szerzi meg a szívek közeledését Isten felé. A katolikus keresztény hit adta oltalmazó Nagyszószonunknak Máriát, a ki iránt háláját böles álmán király köbe vésette. A katolikus keresztény

hit teremte közbenjáróinknak Istvánt, Lászlót és Imrét, a kik könyörgésének Nagy Lajos országlásának sikereit tulajdonították⁴⁾ A katolikus keresztény hit szentelte áldozattá Béla leányát, Margitot, hogy szívének szűz imádságával királyi atyjának munkáira áldást eszközöljön.⁵⁾ A katolikus keresztény hit szervezte a török veszedelemben a Mária-Congregatiókat és nevelte azokban a tiszta és vitéz férfiakat, a kiknek el nem puhult aczélos erejük meg nem vesztegethető, feddhetetlen jellemű, Isten szívé megindító alázatos könyörgéseik a török dúlastól a hazát megmentették.

És ha a multból a jelenbe térünk, nagy regenerátorunk, Széchenyi István, nem vallásából merítette-e minden ihlettségét, a midőn Naplójában terveit Isten elé terjeszti? Ugyan ő kívánja, hogy ne csupán a midőn a szenvedések sujtanak, hanem akkor is, a midőn áthat az erő és tehetség, — a kereszt tövéhez boruljunk.⁶⁾

Vajha következtetések is maradnánk viselkedésünkben a gondolatokhoz, a melyeket a nagy pilantokban kifejezünk!

Mert félve látjuk történelmünkben a példákat, hogy a kik Istenhez megalázódó szívvél nem közeltek, a kiknek lelkéből hiányzott a hibátlan keresztény szeretet termékenysége, azoknak hatalma, ha elméjük nagy volt, csillogás vala áldás nélkül; ha tehetségük is hiányzott, akkor hatalmuk, hatalomkeresésük átkát csillogás sem takarta el, a míg Isten könyörülete jóra nem fordította áldatlan kezük munkáját.

Hanem muljék el most a keserűség és folytassuk, Tisztelendő Testvéreim, a munkát, a melylyel népünket romosítjuk, hogy szíve jó gyümölcsöknek legyen termő talaja, nemes történeteknek fakadó forrása. Az idők Urának pedig rendezzünk e napokban hálaünnepet, követeve eleink példáját, a kik a hálaadást soha sem feledték.

1. Nagybölgasszony napját minden plébánia és szerzetes templomban a szokottnál nagyobb fényvel ünnepeljük, s a hívőket figyelmeztessük, hogy a papok imádságával egyesítsék könyörgéseiket, hogy az Ur Jézus Krisztus szeretete kapcsolja ismét össze hazánk népeit, s tegye édes hazánkat egységessé, boldoggá, hatalmassá.

2. Aug. 18 án ő Felsége szeretett királyunk 70-dik születésnapján kérjük megkettőzött buzgósággal a királyok Királyát, óvja meg drága életét az ellenség incselkedéseitől és tartsa meg őt nekünk még számos évekig.

3. Szt. István napján szólítsuk fel a híveket, hogy házaikat díszítsék és lobogózzák fel; a templomukat ékesítsük zöld galyakkal és virágokkal, az ünnepélyes sz. misét tartsuk Te Deummal, az Oltári Szentség kitétele mellett. Az ünnepi sz. beszédre irányításul szolgálhat a magyar püspöki karnak mult évi közös pásztor levele; a szent beszéd után mondjuk el a hitvallást a hívőkkel közösen.

4. A világi és katonai méltóságok az ünnepre meghívandók.

Buzdítsátok a módosabb híveket úgy a székről, mint a magánérinkezésben, hogy az országos ünnepélyeken minél többen vegyenek részt; a szegényebbeket pedig, hogy léleekben egyesüljenek velünk.

Ha Isten velünk, ki ellenünk?

Kelt Károlyfehérvártt, 1900. július 27-én.

Gusztáv Károly,
erdélyi püspök.

Krónika.

Kinai háború.

— aug. 14.

A kínaiak újabb módját keresik, hogy hogyan akadályozhatnák meg a szövetséges csapatok Peking ellen való előnyomulását: békeajánlattal fordulnak Angliához.

Kína hajlandó a következőket teljesíteni:

1. Kész pénzügyi reformokat elfogadni, melyek által Kína külföldi hitelezőinek pénze nagyobb biztonságban lenne. A vámkezelésre való felügyelet, mint eddig is, az európaiaké marad. A vámot 10-20 százalékkal föl lehetne emelni.

2. Kína hajlandó igazságügyi reformokra, melye-

¹⁾ Dr. Márki: „A magyar kereszténység szellemé.”

²⁾ Paulér Gyula: „A magyarok történelme.”

³⁾ „Hitel.”

nek Egyiptomba történtek nemzetközi bíróságok föllállításával. Kína európai és amerikai jogtudósok segítségével teljes polgári és büntetőtörvénykönyvet készíttetne. A külföldieknek kínaiakkal való póreit e törvénykönyv alapján nemzetközi bíróságok intéznék el. A kínaiak egymás között való póireire nézve ez a kodifikáció fokultativ lenne. Ezáltal megszűnnék az eddigi konzuli bíráskodás.

3. Az európaiaknak ama kívánságát illetőleg, hogy Kínában az európai civilizációt terjeszték, a kínai kormány ennek megkönnyítésére megengedi, hogy az európaiaknak beleszólásuk legyen az iskolák és a közoktatás vezetésében.

Nem hihető, hogy a hatalmasságok ezt az ajánlatot elfogadják komoly tárgyalás alapjául.

— aug. 15.

A szövetséges csapatok akadálytalanul nyomulnak előre a pekingi követek fölszabeditására. Ha ellenállásra nem találtak akkor eddig Peking előtt állanak. Itt azonban erős harcra kell vinniük, a nagyszámú kínai seregekkel, hogy bejuthassanak a városba, hol félezer európai végső szükségben várja a szabadítókat.

— aug. 16.

A szövetséges csapatok, mint az ujabban érkezett táviratok is megerősítik, már csak körülbelül 25 kilométernyire vannak Pekingtől, s a követeket néhány nap múlva talán fölszabeditják.

Nagyobb ellenállás nélkül érkeztek idáig. Merre van a kínai sereg, melyet oly félelmetesnek festettek néhány nap előtt a táviratok, nem tudni, lehet, hogy közvetlenül Peking falai alatt

A magyar kereszténység ünnepe.

Esztergomban szordán fényes egyházi ünnepek folytak le. A magyar kereszténység 900 éves fennállását ünnepelték. Résztvettek az ország legfőbb papi méltóságai, a király képviselője, a magyar kormány tagjai, a hivatalos Magyarország más képviselői és megannyi ezernyi közönség az ország minden részéből.

Impozáns és örökre emlékezetes ünnepély volt ez, mert ebben az államban a világ és egyházi társadalom a maga egészében vett részt s bár nem egy oldalon bizonyos féltékenykedést idézett elő ez az ünnep nagyságán s annak országos jellegén mit sem rontott.

Becsés emléke az esztergomi ünnepélynek az a két beszéd, melyet a disztrakomán a hercegprimás és a miniszterelnök mondott. Előkelően a történetíró, mély belátásával szólt a kilenczszáz év előtti nagy esemény jelentőségéről a hercegprimás. Beszéde a vallásosság, a hazaszeretet és a királyhűség szárnyaló himnusza volt.

A hazafiság egyesítő erejének dicsérete szólt a miniszterelnök beszédéből. Közvetlenül s mélyen hatott e köszöntő amikor emlékezetbe idézte a biboros főpap két híres beszédét a nemzeti és a korona váhatatlan összetartózkodásáról. Az országos ünnep igazi alaphangját találta meg egyszerre ezzel a remiszcezenziával a miniszterelnök.

CSARNOK.

Jámor Estány Egyházi levele a szerkesztőhöz.

— 171 —

Tóns Szerkesztő Ur!

Most az nyár farkán, midőn az uborka érik, furesábnál furesább hírek jelennek meg az újság lapokban, mejjek egy kicsit úgy néznek ki, mintha számárságok vonának, de az mejjeket az ember, mintse utánna járjon, inkább elhiszi, met erőst meleg üdőben sokvalta könnyebb hinni, mind okoskodni. Persze az es sokat határoz, hogy ki mondgya aszt az képtelenséget, met az mi egyik embertől bolondság, az az másiknál szentírás. Példának okáért, ha Kicsid Jóska komám egy napon aszondaná, hogy ő egész bizonyosan tudgya, hogy münk nemes székelek igyenes atyafiságban vagyunk az kínaiakkal, az emberek nagyot néznének rejta, mikor másodezor mondaná az jegyző ur mán papirosra venné az mondasát és viselettyit s harmadezor pedéglen mán ugy menne Szebenbe az bolondok házába, hogy lába sem érné az földet. De ha mán eszt egy híres nimet tudós mondgya — aminthogy mondgya es — eszt szépen elhiszik neki. Hát ez az okulás, hosszú haju nimet tudós bizony aszt állittya, hogy Atilla ősapánk

¹⁾ Dán. II. 2.

²⁾ Hartvik legendája Dr. Márkinál.

³⁾ Hartvik leg.

és az ő hun nemzetesége igyenesdibe Kinából származott el hezzánk s lehet, hogy az én valaméjék ősapám az néhai híres nankingi porcellánytoronyban harangoztatott az kontyos kínaiaknak nagy lelki gyönyörűségire. Ezen nimet tudós szerént az hunok és Atila ősapánk valami Hun-csing-ling vagy valami ijjen csudálatos csengettyü hangu nevet viselt. Az nép vezérével együtt eljött s addég ment mendegőlt, míg ide érkezett. Persze utközben egy kicsid bajoskodásba vót más nemzetekkel es, mit az históriából mindenki tudhat, de a mint Székejsországba megérkezett, itt már erőst jó dőga lett s itt meges örökösödött. Én nem tudom, hogy más ember elhiszi-e ezt a nimet genelogiát, de én már nem hiszem, met nézzük csak, hogy miképen néz ki egy kínai ember? Vagyon neki elsődezőr két horgason álló szeme, mejjek ugy állanak, mintha két felől le akarnának esni, tehát az kínainak az szeme sem áll jól. Vagyon neki két nagypofa csontya, vagyon egy harsa bájusza (mán a kinek vagyon) s vagyon hátul az feje bulján egy czopfja (ez mán mindeniknek van). Egyebekben az kínai es ojjan formáa néz ki, mind egy ember csak hogy mindegyiknek az pofája ojjan sárig, mintha 3 esztendeje sárigsáiban vóna. Hát kérem szeretettel, hogy tudgya az ember elhinni, hogy etől az figurától származott az ügyibe való székelly nemzet. Hát e bion nem lehet. Met ha szőrit-bőrit nem nézzük es, met ez megváltozhatik, az szemek es kiigyenesedhetnek, mihejt nem néz az ember mindent ferde szemvel, az pofacsont es belapulhat, mihelyest nem kell attól félnie, hogy az szemek lecsuszának az pofáról, az czopf es elkophatik, vagy a feje népek lassanként kiszedegetik, de mán a kínai szü 100 ezer esztendők alatt sem emelkedhetik oda, hogy székelly szü legyen belőle, met ugyanis mit látunk a mostan folyó háboruba, hát csak asztot, hogy az kínai az világ legesleggyávabb nációja. Ártatlan védtelen embert halomra gyilkol, de a barczban csak egy óracskáig tartja magát s ha azalatt nem győzhet, ugy fut az ellenség elől, mind az nyul s mikor osztán az czopfok az nagyfutás nián lobogni kezdenek, neki muszka, neki angol neki nimet s a civilizáció szent nevében vágják, ökök, mint az kaszás az rendet, mivelhogy az nimet esaszár kimonta, hogy pardon nincs, fogoly nem kell. Hejjesen vagyon, met a fogolyt tartani kell, s ez pénzbe kerül, de a halottnak nem kell prófont s egy halálos szurást vagy vágást ingyért s csupa baráceságból es megtesz minden európai katona, mikor ez parancsolva vagyon neki. S mikor osztán a sok öldöklés után térdig járnak az kínai vérben, az európai katonák azon megnyugtató érzéssel térhetnek pihenőre, hogy a keresztényi szeretet es civilizáció es még egy néhány talpalatnyi tért bódithatott az kegyetlen pogányok között. Hát csak ölgessék egymást, münk székellyek, ha a világ minden nimet tudósa mondgya es, a kínaiakval az atyafiságot el nem üsmerjük s ökök nem sajnájuk. Hogy mernek ök ugy élni, a mint ök akarnak, mikor ez föld kerektségén mindenkinek ugy kell élni, miképen mü müvelt keresztények poroncsójuk.

Kárbahágó, 1900. aug. 15.

Marattam
tisztelőtel és becsütelvel:
Jámor Estány,
egyházi és harangkezelő.

Tanügy.

A kézdivásárhelyi állami polgári fiúiskolába az 1900—901-iki tanévre a beiratkozások szeptember 1.,

Eln. sz. 1243,
1900.

Árlejtési hirdetmény.

A kézdivásárhelyi kir. törvényszék hivatali helyiségeinek fűtésére az 1901-ik évben 227 köbméter, a kir. ügyészség hivatali és fogházhelyiségeinek fűtésére 104 köbméter, a kézdivásárhelyi kir. járásbíró-ság hivatali helyiségeinek fűtésére 57 köbméter, — a kovásznai kir. járásbíró-ság hivatali helyiségeinek 89. 50, — fogházhelyiségek fűtésére 25. 40 köbméter, — a sepsiszentgyörgyi kir. járásbíró-ság hivatali helyiségeinek 126. 10,

a fogházhelyiség fűtésére 50. 47 köbméter, — a nagyajtai kir. járásbíró-ság hivatali helyiségeinek 43, a fogház helyiség fűtésére 26, 92 köbméter tűzifa szállítása iránt ezen kir. törvényszék elnöki irodájában a folyó évi szeptember hó 20-ik napján délelőtti 9 órakor nyilvános árlejtés tartatik.

Miről vállalkozók azon figyelmeztetéssel értesítettek, hogy
a) törvényszék, kézdivásárhelyi kir. járásbíró-ság és kir. ügyészség hivatali helyiségei, valamint a kir. ügyészség mellett levő fogház részére szükséges tűzifa együttes szállítás iránt külön,
b) a kovásznai, sepsiszentgyörgyi és

3. és 4-ik napjain lesznek délelőtti 8—12 és délután 2—4 óráig az iskola gyűléstermében.

Javitó és pótvizsgálatok szeptember 5-én, a magánvizsgálatok 6-ikán lesznek. Tandij és beiratási díj egész évre 10 kor. 30 fillér. Tandijelengedéért a vármegyei tek. kir. tanfelügyelőjéhez intézendő írásbeli folyamodványhoz melléklendő hiteles szegénységi bizonyítvány, mi a beiratáskor az igazgatósághoz lesz benyújtandó. A rendes tanítás 7-én kezdődik.

Vidéki növendékek elszállásolása az igazgatóság jóváhagyása mellett történhetik.

Kézdi-Vásárhely, 1900. augusztus 17-én.

Az áll. polg. fiúiskola igazgatósága.

Ujdonságok.

— **Királyunk születés napját** a szokott fényvel ünnepelték meg az idén is Kézdivásárhelyt. Mindaz a külső dísz, mit a kisvárosi viszonyok egy szép ünnepségre megengednek, megvolt ezuttal is és a város közönsége tisztá hazafias érzésekkel örvendezett annak, hogy a gondviselés a mi dicsőségesen uralkodó jó királyunknak megengedte érni születésének 70-ik évfordulóját. Pénteken este a város szokás szerint fényesen ki volt világítva s egész este nagy néptömeg járta be a piacztér és utcákat gyönyörködve a fényes látványban. Másnap délelőtti háláadó istentisztelet volt ugy a r. kath., mint az ev. ref. templomban. Résztvettek ezeken a városban levő összes hatóságok testületileg s kivonult teljes díszben a honvédség is. Az ünnepély dél felé ért véget.

— **Kitüntetett iparos.** K.-vásárhelyi ifj. Czibalmos Ferencz műasztalos a párisi világkiállításon kiállított butoraiért ezüst éremmel lett kitüntetve. Ezen felül még azon elismerésben is részesült, hogy a kiállított butor darabokat utánrendelték és pedig könyvszekrényét két és író asztalát 1 példányban kell egy aligiri megrendelő részére utána készítenie. Így a székelly butorok Afrikába kerülnek, mi nem csak anyagilag hasznos, hanem kurióznak is elég érdekes dolog, mert, hogy K.-Vásárhelyről egy idegen világrészbe szállítsanak butorokat, az nem tartozik épen a szokott dolgok közé.

— **A magyar kereszténység és királyság jubeliuma.** Szent István király megkoronáztatásának és a kereszténység behozatalának emlékünnepe lesz holnap városunkban is. Emlékünnepe annak, hogy Magyarország felvette a népek hitét; a kereszténységet s koronát kapott, melynek ragyogása immár kilencszáz esztendőn keresztül sugározza be a hazát. Magasztos nagy ünnep, melyen milliók fohásza esd áldást az ezer éve fenálló, kilencszáz év óta keresztény s a kereszténység által erős magyar hazára. A jubiláris ünnepnapprogramja városunkban a következő: A róm. kath. plébánia-templomban ma délelőtti 10 órakor Gróf Majláth Gusztáv Károly megyéspüspök ur fentebb közölt alkalmi korlevezének a szószékéről való felolvasása és kihirdetése. A hivek és városunk összes polgárai felkértenek, hogy ma este, a nagy és dicső Király ünnepének előestéjén házaikat fellebegtessék és ablakaik kivilágítani kegyeskedjenek. A tűzoltó zenekar takarodóval járja be ez este a város utcáit. Augusztus 20-án a nagy Király ünnepén délelőtti 10 órakor ünnepélyes istentisztelet és alkalmi szt. beszéd fog tartatni, melyre ugy a hivatalos testületek, mint városunk nagyközönsége ezuttal is tisztelettel meghívatik. Délután 3 órakor ünnepélyes vespere, esti 6 órakor pedig háláadás lesz az Oltáriszentség kitétele mellett, — a mikor felajánlatik e haza és annak minden népeit szt. István pártfogoló oltalmába.

— **Életmentő.** A Kovásznán e hó 1-én történt nagy árvízről már többször emlékeztünk meg, de mivel a rendes levelezőnk által közölt tudósításokból a mentési munkálatok egy érdekes részlete kimaradt, azt egy más kézből vett levél alapján következőkben közöljük: Kovásznán f. hó 1-én történt árvíz alkalmával Szörösey Endre a hid beszakadása után negyed magával a sétatér közepe táján levő kis hid felé rohant. A víz akkor sodort egy nagy boronát magával, a melybe Kövér

József és Vajna Lajos (Zsándár) fogózkodtak bele teljesen kimerülve. Vajna Lajos még ezekre a szavakra fokadt: „No Józsi bá, ketten megyünk a más-világra.” Szörösey Endre látván őket, ruhásan beugrott a vízbe, hogy segítsen rajtuk, de a rohanó ár 4-5-ször is elkapta, s látván, hogy így boldogulni nem tud, a parton állókhoz kiabált kötél uton és ő is kijött a partra, a kötél előhozása után azt deszkára kötötték. Erre ő újból a vízbe ment és a víz közepe táján Vajna Lajost szerencsésen megtudta kapni s partra segítette. Ezután még egyszer megkísérelte Kövér József után bemenni, de mielőtt hozzá érhetett volna a rohanó ár elsodorta Kövér Józsefet és még sokáig lehetett hallani segélyt kérő szavát, a mint kiabálta: „segítsenek az Isten megfizeti, segítsenek.” De arra goldolni sem lehetett. Vajna Lajos egy néhány zuzódás után szerencsésen partra került.

Halálozás. Általános mély részvétet keltett Kézdivásárhelyt az a megdöbbentő hír, hogy dr. Mezei Gézné sz. Székely Margit, a Székely János ev. ref. lelkész leánya f. hó 15-én Tordán meghalt. A kedves fiatal asszony mult évben lépett Kézdivásárhelyt házasságra, Dr. Mezei Géza tordai ügyvéddel, a szép és boldog ifjú pár nagy reményekkel nézve a sokat ígérő jövő előbe és ma már minden remény oda van, az ifjú nőt megölta a romboló kor s férje és eseesomó gyermeke árván maradt. A temetés 15-én mont végbe Tordán. Haláláról a család következő gyászjelentést adott ki: „Alulírottak mélyen megszorodott szívvel jelentjük, hogy a hű nő, edes anya, kedves jó leán, szerető testvér Mezey Gézné szül. Székely Margit életének 26-ik évében egy évi boldog házasság élet után f. hó 15-én éjjel elhunyt. Életének legboldogabb szakából ragata ki a zord halál, hogy szeretteinek szívét mély fájdalommal töltse el. A jó Isten, a ki e nagy sebet ejtő szívünkön, csak ő lehet annak begyógyító orvosa! Hűlt tetemeit f. hó 17-én délután fognak Tordán örök nyugalomra helyezni s ugyanazon nap délután 3 órakor a helybeli ev. ref. templomunkban is gyászistent tisztelget tartatik, melyre az ismerősöket szomoruan meghívjuk. Legyen nyugalma esendes, pihenése zavartalan! Kézdi-Vásárhelyt, 1900. aug. 16-án. Dr. Mezei Géza, tordai ügyvéd, bánatos férje és fia: Géza. Székely János, helyi ev. ref. első lelkész, neje és családja, mint az elhunyt-nak szülői és testvérei.”

— **A kovásznai árvíz katasztrófa** második áldozatát, Kövér Józsefet, a faluvégén, a víz által leiszapoltt állapotban, e hó 11-én végre megtalálták. A már feloszlásnak indult hullát vasárnap d. u. nagy részvét mellett hely. eztek örök nyugalomra. A vizsgálat, a szerencsétlenséget illetőleg, erélyesen folyik.

— **Kossuth emlékünnepe.** A kézdi-vásárhelyi tanuló ifjuság az idej táncmulatságon kívül még egy más ünnepélyt is szándékozik tartani. Lajos napja alkalmából f. hó 26-án rendezendő emlékünnepelelyel kíván áldozni a halhatatlan, nagy hazafi emlékének. Az ifjuság kötelezettséget érez magában ugy a haza nagyjai, mint a hazafias közönség iránt; és elejét akarja venni, ama könnyen érhető vádnak is, hogy az ifjuság önös politikát folytat s hogy a saját, szűkebbkörű dolgán kívül, egyébbel nem törődik. Eme kötelezettségének kívánt eleget tenni akkor, a midőn elhatározta, hogy a helyben felállítandó „Kossuth szobor” javára egy emlékünnepelelyt rendez. Reméljük, hogy e dicső multu város derék és hazafias közönsége méltó pártfogásban részesíti az ifjuság e nemes önzetlen, szent törekvését is. Az ünnepély műsora nem-sokára plakátokon fog tudtul adatni s egyuttal már most megemlítjük, hogy azon este tánccezal fog bevégződni az ünnepély.

Szerkesztői üzenetek.

Iduska! Jövő számunkban közölni fogjuk.

Levél a káásznai fürdőről. Erre a számrá elkészett. A jövő számba közöljük.